

РЕШЕНИЕ

№ 7855

гр. София, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 21.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **5419** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс, във връзка с чл. 22, ал. 7 от Закона за енергетиката и чл. 147, ал. 1 от Наредба № 3 от 21.03.2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (обн. в ДВ, бр. 33/05.04.2013 г.).
Образувано е по жалба на „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „М.“, [улица], представлявано от всеки от двама от членовете на УС заедно, чрез пълномощник С. В. - С., срещу Решение № Ж-83/23.03.2022г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР), с което на основание чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3 от 21 март 2013 г. за лицензиране на дейностите в енергетиката (Наредба № 3) вр. с чл. 22, ал. 1, т. 5 ЗЕ се дадени следните задължителни указания на „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД: В седемдневен срок след получаване на решението „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД да издаде и предостави на „СУИС ТРЕЙДИНГ СОЛИСИОН“ ООД становище отговарящо на нормативните изисквания на чл. 27 от ЗЕВИ, съгласно Наредба № Глава пета, Раздел II, е посочени условия за присъединяване на Ф., предвидена за изграждане по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ в ПИ е идентификатор 55070.6.13 съгласно Кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], [община] и В 7-дневен срок след приключване на дейностите по т. 1 да предостави на Комисията доказателства за изпълнението им.

В с.з жалбоподателят, редовно призован чрез юрк. С. поддържа жалбата и моли

същата да бъде уважена. Претендира разноски.

Ответникът – Комисия за енергийно и водно регулиране (КЕВР), чрез процесуалния му представител юрк.Н., моли жалбата да бъде отхвърлена. Счита, че Комисията е спазила процедурата по издаването му. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Заинтересованата страна – „СУИС ТРЕЙДИНГ СОЛИСИОН“ ООД, редовно уведомено, не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София – град, III отделение, 7-ми състав, след като обсъди доводите на страните и въз основа на представените по делото доказателства и вътрешно убеждение, приема за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е започнало по жалба вх.№ Е-11ИН-00-373/13.05.2021 г., подадена от В. С. Г., управител на „СУИС ТРЕЙДИНГ СОЛИСИОН“ ООД, с адрес: [населено място], [улица], вх. Б, ап. 35, срещу „ЧЕЗ Разпределение България“ АД.

Предмет на жалбата е отказ на „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД) да издаде становище с условията за присъединяване на обект фотоволтаична централа (Ф.) с мощност 30 kWp, находящ се в ПИ с идентификатор 55070.6.13 съгласно Кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], [община], заявен при условията на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ за продажба на произведената електрическа енергия по цена с преференции по чл. 31 и чл. 32 ЗЕВИ. „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД) не е признало фактите, че заявената Ф. отговаря на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ и е издало Становище с изх. № 1000001345540/17.06.2021г. в което е описано, че обектът не отговаря на условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, тъй като е извън регулация и може да бъде присъединен при условие, че жалбоподателят направи отказ от ползване на преференциални цени по чл. 31 и чл. 32, съгл. чл. 25, ал. 1 ЗЕВИ.

Като доказателства пред КЕВР жалбоподателят М. е представил Скица на поземлен имот с № 15-55561-24.01.2019 г. на ПИ 55070.6.13 от Служба по геодезия, картография и кадастър - [населено място], от която е видно, че имотът се намира в урбанизирана територия. На 20.04.2021 г. В. Г. е получил ново писмо от „ЧЕЗ Разпределение България“ АД(сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД), в което се отправя изискване да бъде предоставено удостоверение от съответната общинска администрация, че съответният ПИ представлява урбанизирана територия по смисъла на § 5, т. 8 от ДР на Закона за устройство на територията (ЗУТ). На 05.05.2021г., при представяне от страна на жалбоподателя в клиентски център на „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД)на Удостоверение № 2600-1175/23.04.2021 г. от [община], в което е описано, че имотът представлява урбанизирана територия извън регулационните граници на населеното място, на жалбоподателя Г. е съобщено, че процедурата е прекратена, защото срокът по нея е изтекъл и следва да бъде стартирана нова. На 11.05.2021 г. жалбоподателят е получил ново писмо от „ЧЕЗ Разпределение България“ АД, в което е описано, че е необходимо да предостави удостоверение за статута на територията, на която се намира обектът, а не само за статута на конкретния имот.

На 08.06.2021г. на основание чл. 143, ал. 4 от Наредба № 3 КЕВР е изпратила до „ЧЕЗ

РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД) подадената жалба за представяне на становище.

В становището си, постъпило в КЕВР на 28.06.2021г. „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД) твърди, че обектът не отговаря на изискванията на чл.24, т.1 ЗЕВИ и по-конкретно на изискването имотът, в който се предвижда да бъде изградена Ф. да се намира в „урбанизирана територия“. В подкрепа на това твърдение, в становището си, ответното дружество посочва, че не е установено дали имотът е включен в „строителните граници“ на селото.

Въз основа събраните данни и доказателства, след приключване на проверката по жалбата, на основание чл. 145, ал.1 от Наредба № 3, от Комисията за енергийно и водно регулиране, е изготвен доклад вх.№ Е-ДК-210 от 18.03.2022г. (лист 20,21 от делото), в който са отразени обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата. Към тях са приложени и всички събрани по административното производство доказателства.

При тази фактическа обстановка с оспореното решение № Ж-83 от 23.05.2022. енергийният регулатор е установил, че от приложените към преписката доказателства, безспорно е видно, че „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД) не е съобразило действията си със закона, поради което и са му дадени задължителни предписания.

Решението е оспорено пред АССГ с жалба вх. № Е-11ИН-00-373 от 04.05.2022г. по описа на КЕВР.

В хода на делото са приети и приложени като доказателства цялата административна преписка.

От правна страна съдът намира следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима/решението е връчено на ответното дружество на 27.04.2022г. и на жалбоподателя на 18.04.2022г., видно от приложените по делото на лист 29 2 бр. известие за доставяне, а жалбата е изпратена в КЕВР чрез куриер на 21.04.2022г. – лист 82 от делото/, като подадена от надлежна страна в срока по чл. 149, ал. 1 АПК и срещу индивидуален административен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност.

Разгледана по същество същата е неоснователна.

Настоящият състав намира, че решение № Ж- 83 от 23.03.2022г. е законосъобразно и правилно, постановено от компетентен държавен орган в рамките на очертаната му от Закона за енергетиката /ЗЕ/ материална компетентност, при спазване на установените процесуални правила и в съответствие с целта на закона.

В съответствие с чл. 22, ал. 1, т. 1 ЗЕ КЕВР разглежда жалби на ползватели на мрежи и съоръжения срещу оператори на преносни и разпределителни мрежи, като в съответствие с ал. 5, когато Комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл. 22, ал. 7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60, а именно Наредба № 3. В случая, изискванията на Наредбата – чл. 144 и сл. са спазени – изготвен е доклад и е проведено закрито заседание, на което е прието процесното решение, като Комисията по реда на чл. 22, ал. 5 ЗЕ е дала указания на разпределителното дружество. Съдът

намира, че решението е постановено в съответствие с административнопроизводствените правила. В тази връзка възраженията на жалбоподателя, че Комисията е наложила ПАМ по см. на чл. 201, ал. 2, т. 1, б. „а“ ЗЕ следва да се оставят без уважение като неоснователни.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя изложени в открито съдебно заседание, че Решение № Ж-83 от 23.03.2022 г. е подписано за председател от С. Т., който съгласно, чийто избор съгласно Решение №8 от 21 юли 2022 г. (обн., ДВ, бр. 58 от 23.07.2022 г.) на Конституционния съд на Република България (КС) е обявен за противоконституционен.

На първо място следва да се отбележи, че С. Т. е избран за председател на КЕВР с Решение на Народното събрание на Република България от 9 февруари 2022 г. за избиране на председател на Комисията за енергийно и водно регулиране (обн., ДВ, бр. 13/2022 г.). Това решение на Народното събрание с Решение №8 от 21 юли 2022 г. (обн., ДВ, бр. 58 от 23.07.2022 г.) на Конституционния съд на Република България (КС) е обявено за противоконституционно.

Видно от гореизложеното, към датата на постановяване на оспорвания административен акт - 23.03.2022 г. – С. Т. е бил редовно избраният председател на КЕВР. Цитираното решение на К. съд е постановено четири месеца след посочената дата, като последиците от същото по никакъв начин не могат да повлияят на законосъобразността на издадения административен акт.

В тази връзка следва да се посочи, че в Решение № 3 от 28.04.2020 г. Конституционният съд, обсъжда правните последици от обявяването за противоконституционни на ненормативните правен акт изрично посочва: В цитираното решение изрично е посочено, че решението на Конституционния съд не застрашава правната сигурност, защото има действие само по отношение на преките последиците на обявения за противоконституционен ненормативен правен акт и не засяга останалите правни последици, настъпили след приемането му, които произтичат от други закони. Последните не са правни последици на обявения за противоконституционен ненормативен правен акт и поради това не се обхващат от действието назад във времето на решението за противоконституционност. “ От анализ на цитираното Решение следва извода, че обявената противоконституционност на акта, който е основание за възникване на правоотношението на С. Т. като председател на КЕВР, води до неговата невалидност (арг. от Решение № 3 от 28.04.2020 г. на КС), не засяга останалите правни последици, настъпили след приемането му, които произтичат от други закони.

В конкретния случай С. Т. е участвал в образуваното производство в качеството му на Председател на КЕВР. Участието му в производството не е пряка и непосредствена последица от обявеното за противоконституционно решение на НС, а следва чл. 13 , ал. 2, т. 1 от Закона за енергетиката. Съгласно чл.13 ЗЕ, Комисията е постоянно действащ орган, който заседава, ако присъстват повече от половината от общия брой членове или от членовете на съответния състав. Ал.2 на същата разпоредба предвижда, че Комисията разглежда и решава въпросите, свързани с регулиране на бизнес плановете и цените в енергетиката и на В и К услугите и постъпилите жалби в два състава, като видно от т.1 на същия текст (изм. и доп. - ДВ, бр. 9 от 2022 г. , в сила от 1.02.2022 г.) състав "Енергетика", относим за настоящия казус, включва председателя и членовете със стаж в областта на енергетиката.

Следва да се отбележи, че в конкретния случай, дори да бъде изключен гласът, на С.

Т. в качеството му на председател, това не опорочава проведената процедура. Законодателят не разграничава, участието на председателят от това на останалите членове в конкретният състав.

Безспорно в настоящият случай е изпълнено изискването на чл.13, ал.1 за кворум -да „повече от половината от членовете на съответния състав“ , тъй като в случая се касае за жалба от компетентността на състав „Енергетика“, който включва председателя и членовете със стаж в областта на енергетиката - трима души. Дори да бъде изключен гласът на С. Т., това не би повлияло на кворума. Аналогична е и ситуацията относно начинът на гласуване, Решението е взето с пълно мнозинство - 3 гласа за, при необходими 2 както е посочено в чл. 13, ал. 3, т.1 - „Решенията се приемат с мнозинство повече от половината от общия брой членове ти от членовете на съответния състав, от които поне: един от членовете със стаж в енергетиката - при упражняване правомощия на комисията в енергетиката “. В този смисъл е и съдебна практика на ВАС (Решение № 9191 от 09.07.2020 г. по адм. дело № 11875 по описа за 2019 г. на ВАС; Решение № 3612 от 18.03.2021 г. по адм. дело № 10554 по описа за 2020 г. на ВАС; Решение № 7845 от 30.06.2021 г. по адм. дело № 2664 по описа за 2020 г. на ВАС; Решение № 8404 от 12.07.2021 г. по адм. дело № 1801 по описа за 2021 г. на ВАС; Решение № 8882 от 28.07.2021 г. по адм. дело № 897 по описа за 2021 г. на ВАС и др.).

По отношение на материалната законосъобразност на решението, съдът намира следното:

Според чл. 24, т. 1 ЗЕВИ разпоредбата на чл. 23 (общият ред) не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Тези обекти се ползват от преференциите по чл. 31 и чл. 32. В настоящия случай спорът по делото е дали процесната Ф. е изградена върху недвижим имот, който попада в урбанизирана територия, за да ползва преференциални цени за изкупуване на ел. енергията, която произвежда.

Основното предназначение на територията се определя от концепциите и схемите за пространствено развитие и общите устройствени планове. Според основното им предназначение, определено с устройствените схеми и планове, териториите в страната са /чл. 7 и чл. 8 от Закона за устройство на територията (ЗУТ)/: урбанизирани територии (населени места и селищни образувания); земеделски територии – за обработваеми земи (ниви, овощни и зеленчукови градини, лозя, ливади и други) и необработваеми земи (пасища, скатове, дерета, оврази и други); горски територии; защитени територии; нарушени територии за възстановяване; територии, заети от води и водни обекти; и територии на транспорта. В § 5, т. 6 ДР на ЗУТ е дадена легална дефиниция на понятието „територия на населено място“, като селищна територия, обхваната от границите му (строителни граници), определени с устройствен план, без да се включва землището. На свой ред, понятието "землище" е легално дефинирано в § 1, т. 8 от ДР на Закона за административно-териториалното устройство на Република България, като съвкупност от поземлени имоти, принадлежащи към дадено населено място. Съпоставката на двете правни понятия установява, че урбанизираната територия е по-тясно понятие, тъй като включва само имотите в строителните граници на населените места. Землището на свой ред е

по-широко понятие и включва както урбанизираните, така и останалите територии, между които и земеделските такива. Съвместното разглеждане на разпоредбите показва, че под урбанизирани територии следва да се разбират териториите в строителните граници на населените места или селищните образувания. В тях не се включват земеделските имоти, които са част от землището, но са извън територията на населеното място по смисъла на ЗУТ. Урбанизираната територия е обективно обусловена от строителните граници и не се влияе от предназначението на отделните поземлени имоти. Понятието „урбанизирана територия“ е вид територия, според основното предназначение, определено с концепциите и схемите за пространствено развитие и общите устройствени планове. Тази и останалите територии са изброени в чл.7, ал.1 ЗУТ. В същата норма е конкретизирано, че урбанизирани територии са населените места и селищните образувания. Поземлените имоти, чието предназначение е променено, съгласно чл.9, ал.2 вр. с чл.12, ал.2 ЗУТ и за които с влязъл в сила ПУП е определено конкретно предназначение, съответстващо на чл.8, т.1 от ЗУТ следва да се считат урбанизирани, включително и тези, които се намират извън строителните граници.

В настоящия случай от представените по делото доказателства - Скица на поземлен имот № 15-55561-24.01.2019 г. на ПИ 55070.6.13 от Служба по геодезия, картография и кадастър [населено място], е видно, че имотът се намира в урбанизирана територия. В хода на кореспонденция между страните, е представено и удостоверение рег.№ 1000/29.04.2021г., издадено от главният архитект на [община], видно от което поземлен имот № 15-55561-24.01.2019 г., находящ се в землището на [населено място], местност „Дърводелци“ попада в урбанизирана територия, извън строителните и регулационни граници на населеното място. Съгласно одобрен със Заповед № 737/07.08.2022г. ПУП(план за застрояване) в горепосочения имот може да се извърши застрояване при спазване на законовите разпоредби т.е. за територията на която се намира имотът има одобрен ПУП - подробен устройствен план (регулационен план). В конкретният случай е налице и изрично становище от компетентният за това орган, което по безспорен начин посочва вида на територията в която имотът се намира.

Следва да се отбележи още, че в цитираното удостоверение ясно е направено разграничение между двете понятия, които жалбоподателят се опитва да обедини - „урбанизирана територия“ и „строителни граници“. В случая не просто става въпрос за синонимни, взаимнозаменяеми понятия, а видно от становището се допуска възможността едни имот едновременно да бъде извън строителните граници и да попада в урбанизирана територия, каквото е и изричното изискване на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

С оглед гореизложеното, доколкото се установи, че процесният недвижим имот попада в урбанизирана територия, макар и извън строителните и регулационни на населеното място, спрямо него е възможно да се приложи правилото на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ. Следователно,

напълно неоснователно „ЧЕЗ Разпределение България“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД) е излязло извън своята компетентност, като е определило изискване към територията, в която ще се изгражда Ф. извън това по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ и не се е съобразило със становищата на компетентните органи по Закона за устройство на територията. В този смисъл електроразпределителното дружество неправомерно е изисквало жалбоподателят да декларира, че Ф. се присъединява съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗЕВИ без преференции по чл. 31 и чл. 32, вместо да определи условията за присъединяване на Ф. по реда на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ с инсталирана мощност 30 kW, предвидена за изграждане в ПИ с идентификатор 55070.6.13 съгласно Кадастралната карта и кадастралните регистри на [населено място], [община].

Предвид факта, че в настоящия случай са изпълнени изискванията на разпоредбата на чл. 24, т. 1 ЗЕВИ, отказът на „ЧЕЗ Разпределение България“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД) да стартира процедура за присъединяване на обекта за производство на електрическа енергия се явява незаконосъобразен.

По изложените съображения съдът приема за законосъобразно оспореното решение на регулаторния орган, с което предвид установеността на твърдяното от жалбоподателя пред КЕВР, нарушение, извършено от „ЧЕЗ Разпределение България“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД) са дадени задължителни законосъобразни указания за отстраняването му. Поради това жалбата, по която е образувано съдебното производство, като неоснователна, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и предвид направеното в съдебното производство искане, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на по 1 000 лева на основание чл.8, ал.3 от НАРЕДБА № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за настоящата инстанция за всеки от едни от жалбоподателите.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно АПК, Административен съд – София – град, III-то отделение, 7-ми състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ЧЕЗ РАЗПРЕДЕЛЕНИЕ БЪЛГАРИЯ“ АД (сег. наименование „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД), ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], район „М.“, [улица], представлявано от всеки от двама от членовете на УС заедно, чрез пълномощник С. В. - С., срещу Решение №

Ж-83/23.03.2022г. на Комисията за енергийно и водно регулиране (КЕВР).

ОСЪЖДА „Електроразпределителни мрежи Запад“ АД), ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия за енергийно и водно регулиране, [населено място], юрисконсултско възнаграждение в размер на 1 000 лв.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: